

ГЕОИКОНОМИЧЕСКИ ИМПЕРАТИВИ В ГЕОПОЛИТИЧЕСКИЯ БЕЗПОРЯДЪК КЪМ АВАНГАРДНОТО УПРАВЛЕНИЕ

Камен Петров
Университет за национално и световно стопанство, София

Резюме

В доклада е направен опит да се анализират съвременните тенденции в геоикономическата наука през призмата на авангардното управление и начертаването на новите икономически реалности. Изведени са постулати на пространственото разположение на производителните сили и развитието на функционирането на териториалните системи. В геоикономически порядък автора е извел определени тенденции и хипотези, които имат значение за развитието на съвременното национално стопанство и развитието на процесите на глобализация. Очертани са и някои виждания на автора в контраст с други учени и анализатори, което е съществен принос за развитието на геоикономическите идеи и постулати.

Ключови думи: развитие, геоикономика, регион, пространство, визия, система.

Keywords: geo-economics, regional, development, space, territory, vision, system.

JEL: R10.

Увод

В съвременния глобален свят границите на практика не съществуват. С въвеждането на информационните технологии и навлизането в света на глобалната мрежа все повече ставаме част от едно ново общество. Това общество има своите закономерности и особености. За да изведем неговите пространствени потребности трябва да разгледаме състоянието му геоикономически и геополитически план. Чрез извеждането на геоикономическите императиви и разглеждането на геополитическите проблеми може да очертаем особеностите в регионалното развитие на съвременните национални държави като функция на регионалната политика. Още повече, че териториалното планиране и устройство е дейност, която изисква концентрация на разнороден научен потенциал, стратегическо мислене, висока култура и непрекъснат обмен на информация. От друга страна движещите сили на настоящите промени в европейското пространство са икономическата глобализация, геополитическото прегрупиране, новите технологически възможности и културната мобилност. Променящи се пространствени модели на икономическа активност, които се връщат към подчертаната концентрацията на икономическа активност в няколко центъра, които действат като глобални ядра в производствените отношения на континента и света. В основата на тази концентрация е агломерационната икономия, която може да бъде допълнена с качеството на бизнеса и средата за живеене и увеличаването на междурегионалните зависимости.

1. Значение на регионалната политика

В нашият случай регионалната политика може да се разглежда, в контекста на геоикономическите знания, макроикономиката и икономическата география. От друга страна в България регионалната политика е насочена към последователно и системно оптимизиране на организацията и управлението на социално-икономическото, културното и трансграничното развитие на страната. Още повече, че като наука тя изхожда от общо управленските и икономически цели свързани с оценка на състоянието на националната държава и анализиране на фактори като анализ на територията през призмата на административния капацитет, икономически растеж, социална справедливост, гарантиране на имуществото и ангажираността и др.

От друга страна икономическата мощ на съвременните национални държави е фокусирана и концентрирана в сравнително малки по размер пространства. Например в Европейския съюз в териториално отношение геоикономическата мощ е разположена в един четириъгълник между Милано, Копенхаген, Лондон и Париж. Тази територия заработва повече от половината от общия доход в общността. В пограничните области минавайки през Ирландия, Португалия, Южна Италия и Гърция живее 1/4 от населението на ЕС, което получава едва 1/8 от общия доход. Тези особености извеждат на преден план различните скорости на социално-икономическо развитие. Подобна е структурата на развитие и в Северна Америка, Азия и Африка. На практика в съвременния свят няма хомогенни пространства, а се формират силни региони и съответно зони на гравитация около тях и периферия с малки центрове на растеж, които

нямат сериозно значение за развитото на съвременната геоикономика. От друга страна през последните години се забелязва реструктуриране на националните държави и дефинирани на нови краткосрочни и средносрочни цели. Това предопределя и бързата промяна в технологията на управление. В тази посока необходимо е съчетаването на ефективност на управлението, което да генерира пространствено и териториално развитие и налагане на интегрирани икономически модели на развитие. Това предполага, че съвременната държава се нуждае от авангардно управление, най-малкото защото глобалното общество се нуждае от авангардни решения и постижения, които да създават сигурност и доверие в модерния човек. Това обаче открива нови ребуси пред геоикономическото мислене. То е свързано с конкурентоспособността на отделните държави да наложат интензивен модел на обществено развитие като рекрутират повече икономически потенциал и достигнат високо ниво на въвеждане на нови технологии и конвергентност на икономиката. От друга страна съвременният активен човек се интересува преди всичко от личният прогрес и индивидуалният успех. Това задава и икономическата същност на индивида, той мисли повече с икономически категории, отколкото с идеологически категории. Така конституирана съвременната реалност задава интегративно развитието на новият свят на 21 век като функция на икономическата система, но в определени регионални пространства за сметка на други. Този подход на пространствено териториално обособяване на светът на различните социално-икономически скорости определя и водещото значение на геоикономическата парадигма. Същевременно добре да въведем няколко ограничения относно всеобхватността на геоикономиката, едното е, че в глобалната мрежа вървят различни процеси, които имат знака, както на отварянето на пространството, така и на дефрагментация на информационното общество. Очертаването на модела на връщане на към ценностите на традиционализма става все по отчетлив. На практика процесът на промени в светът го прави динамична система на международно развитие.

2. Преход към геоикономиката на XXI век

В значителна част от обществото все още се разбира, че геоикономиката може да определи като своеобразна нова геополитика (геополитическа икономика) от гледна точка на икономическата мощ на държавата, която осигурява целите на външната политика, на световно или регионално икономическа сила.

При условие, че приемем виждането за налагането на геоикономически подход за първи път започна да се развива в САЩ след Втората световна война, и е отразено в „доктрината за ограничаване на СССР“, тогава всъщност съвременния свят се подчинява на геоикономическата парадигма, но като продължение на геополитическия инструментариум базиран на новите ценности на северно атлантическия свят. В геополитически план от стратегическото значение за глобалната икономика се оказва глобалното потребление и нивото на урбанизираност на териториите. Това налага нова визия в геополитическата теория за световната система, която се застъпва и от водещият анализатор Имануел Валерщайн, който разглежда възхода и упадък на геополитическите хегемонии, които дават отражение върху реструктурирането на световната икономика, както и допускането, че светът се развива като теорията на икономическите цикли, описани от Кондратиев. В генезиса на съвременното разбиране, геоикономиката окончателно се структурира към края на XX век. Тя почива на приемствеността с подходите и инструментите на геополитиката, не на последно място поради преобладаващите нагласи в чужбина 80–90 години на XX век. Разбира се като автономно понятие „геоикономиката“ се появява в средата на двадесети век, отчасти като опит да се отърве от омразните асоциации натоварено понятие на геополитиката, се използва активно от нацистите. Въпреки това, геоикономика се очерта малко по-различна област субект от геополитика, като последната, обаче, е един цялостен и структуриран подход към разглеждането на социалната реалност и политическата динамика. Тази модерност на геополитическия императив, който се трансформира в геоикономически налага и новите виждания и концепции. На практика обаче, концепцията за „геоикономика“ беше въведена в научната литература в Съединените щати през 60-те години на XX век, а като явление е описана за първи път в съветската икономическа енциклопедия „Политическа икономия“ (1972 г.). В енциклопедията е описано, че понятието се въвежда от Едуард Лютвак, който за първи път систематизира геоикономическите знания и теории. Според теорията на Лютвак „геоикономиката“ – това е политиката на преразпределение на ресурси и доходи в света. Свързва се с рационално използване на базовите ресурси и включвайки приходите от глобалното поле на икономическо и технологично развитие. Приема се, че в предмета на процесите на развитие на геоикономика не са само държавни и регионални единици, но реални международни структури – икономически, финансови и интеграционни ор-

ганизации, транснационални корпорации, евро-региони, свободни икономически зони, както и геополитически субекти (или блокове). Другата страна на геоикономиката е оценката на териториалните процеси чрез регионалната икономика. В геоикономически изследвания се използват и други подходи към разпределението на наднационални (до голяма степен хипотетични) блокове и тяхната икономическа жизненост. Поспециално, сред най-традиционните подходи разделението на света се определя от разделянето на богатия Север и бедния Юг, друго разделение е християнския Запад и нехристиянски Изток, Американско пространство (NAFTA и Южна Америка), Европейски съюз) и Тихия океан (Китай, Япония, Южна Корея, Тайван) възприемани като геоикономически пространства. В голяма степен налагането на геоикономиката като интердисциплинарна наука, имаща виждане за фундамента на гео-икономически проучвания, които стават на границата на други научни направления като икономика, икономическа география, регионални проучвания, демография, и така нататък.

В териториален аспект важно значение имат геоикономическите знания, основно индустриалния бум в доскоро слабо развити страни. Така на практика геоикономиката в перспектива също включва аспекти на колониалните и неоколониалната система на социално-икономическо развитие на света и поведението на супер силите в тези процеси. Следващият фундамент на геоикономиката е разглеждането на процесите в урбанизираната среда. Така се развива направлението „геоурбанистика“, което задава управленските процеси а столичните (икономики и метрополи), както и формирането и развитието на големите градски агломерации. Развиването на управленските процеси и политики задават приоритетите за модернизация на обществото. Така геоикономическите проучвания задават фундаменталното значение на научното направление и добиват своят принос на теоретични, нормативни и прагматични постулати, което се отразява във формулирането на предложения за реални мерки, насочени към коригиране на външна и вътрешна политика, дългосрочна стратегия за подобряване на геоикономическото положение на определена държава или наднационална единица, поспециално за националното развитие, регионалната фокусираност, индустриализация и налагане на моделите на информационното общество следвайки виждането за съвременната национална държава, която има достиженията на конкурентоспособна национална държава. Обща представа за темата първоначално е бил там в основните геополитически студии за фик-

сиране реалности, свързани с икономическите аспекти на тази област на социални изследвания. Ясно е, че европейската икономика и икономиката на държавите от Субсахарска Африка, както и икономиките на континентални и крайбрежни държави в основните си характеристики типологически различно. По този начин развитието на стокото производство в умерените ширини, стимулирани от сезонния цикъл на селскостопанската дейност и необходимостта от съхранение на добити продукти, докато икономиката на тропическата зона не са имали такъв изразен цикличен и складиране заменя поддържане на екологичното равновесие на някои растителни зони. В производство на геополитиката е отбелязано също разлика основен икономически модел Rimland'a (фокусирана върху стокова борса) и Heartland'a (все по-насочени към самозадоволяване). На пръв поглед, връзката на предлагането и търсенето създават предпоставки за развитието на отношенията между отделните играчи, но в действителност тези отношения са под влияние на големите пропорции за интегрирано развитие на икономиката и адекватни геодемографски механизми, които в новите условия на жизнено развитие на човечеството може да му гарантират определен стандарт на живот или поне да създадат условия за разрешаване на противоречията между пазарните отношения и социални интереси. В икономическото и политическо измерение на понятието „регион“ могат да бъдат открити три равнища, едното е чисто функционално, второто е институционално и третото е синтез между първите две. Функционалното равнище може да се определи като по-ниското равнище на обособеност на региона, ако приемем, че то се свежда само до икономически и социални взаимодействия на дадена територия. Институционалното равнище на понятието „регион“ включва предходните две нива, но ги допълва с фокусиране върху институционалната структура, която се е оформила на съответната територия. Фактически на институционално равнище регионът може да бъде разглеждан като обект на икономическа политика, а в основата на държавното управление или децентрализацията на властта и като субект на икономическа политика. Третото равнище олицетворява пространственото равнище на региона като териториална система под въздействието на управленските (политическите) решения и отражението им върху икономическото развитие на териториалната единица.

3. Необходимостта от геоикономика на сигурността

В този порядък обхватът на действията, препоръчани в рамките на геоикономическите аспекти имат знака на националната сигурност. В допускане на икономическа и социална сигурност. В този порядък социалната сигурност включва в себе си и отбранителната система на националната държава. В този контекст обаче, икономическата сигурност пък се явява надстройка на социалната сигурност и тя задава онези управленски ребуси, които показват състоянието на националната икономика. Така поспециално по отношение на икономическите аспекти на сигурността (търговия, технологии, чужди войни, икономическото разузнаване (включително промишлен шпионаж), и контраразузнаване и други налага интердисциплинарният подход към геоикономиката. Този период е много силен особено през 80-те и 90-те години на XX век, когато геоикономиката се намира като пресечена точка на икономиката и политическите науки. Постепенно обаче, геоикономическия инструментариум се трансформира към извеждането на значението на географското положение, геотериторията, падането на границите и глобалния потребителски пазар, изразена в органична връзка на икономиката и пространството, във влиянието на климатичните и ландшафтни характеристики на формите и моделите на икономическата активност. Това извежда и промяната на геоикономиката от сферата на военно-политическата концепция за развитие на света към икономическата концепция за развитие на глобалното пространство. Така националната държава се налага правеното на нова геоикономическа концепция за развитие на света, свързана с политика и стратегия, за да се увеличи конкурентоспособността на страната в глобализираната икономика (обединение и усвояване на глобалната икономика „универсална пазар“, новата си структура). Това води до пространствена локализация в новия глобален свят на икономическите дейности, нова типология на международното разделение на труда. Наложени и сливане на политиката и икономиката в международните отношения, въз основа на това формирането на стратегически взаимодействия и основите на глобалното управление. В хронологически план наблюденията върху връзката на икономиката, историята и географското пространство могат да бъдат намерени от различни учени още от XIX-XX век. в широка гама от Fritz Rëriga и Фридрих Лист („самодостатъчността големи пространства“) до Фернан Бродел („светове-икономика“) и Имануел Валерщайн („подход световна система“).

4. Новото управление и светът на БРИКС¹

Днес бурното развитие на Бразилия, Русия, Индия, Китай и Южна Африка хвърлиха ръкавицата на Запада за формиране през третото десетилетие на 21 века на нова система на геоикономически отношения в света. Тези държави създават нова банка за развитие, която вече се нарича „банката на БРИКС“. На практика тя обединява в себе си характеристиките на Световната банка и Международния валутен фонд. Китай също така предложи да се създаде Азиатска банка за инфраструктурни инвестиции (АБИИ), която трябва да се превърне в конкурент на Азиатската банка за развитие (АБР). Тези инициативи са първите сериозни институционни предизвикателства към световния икономически ред, чиито основи бяха поставени точно преди 70 години на 20 век в Бретън Уудс. Тяхната психологическа основа е очевидна: през последните години развитите страни загубиха своята репутация на отговорен икономически играч и плюс не успяха правилно да реагират на подема на новите държави. Впрочем трудно може да се каже, доколко тези нови институции ще подобрят световното управление - или поне положението на страните, които ги създават.

На пръв поглед новата банка на БРИКС трудно може да бъде взета на сериозно. Петте страни-основателки всъщност са обединени единствено от остроумната абревиатура и общото желание да изпратят сигнал към Запада. Те имат различна икономическа тежест, различна политическа ориентация и различни геостратегически интереси. Нещо повече, първоначалният капитал на банката е само 10 милиарда долара. Това е капка в морето в сравнение с проблемите, за които банката трябва да помогне да бъдат решени.

Въпреки това банката на БРИКС отразява реалното недоволство на част от развиващия се свят от това, как се управлява световната икономика. По-конкретно, развиващите се страни са раздразнени от постоянните финансови кризи, които през последните години са предизвикани от САЩ и ЕС, както и от нежеланието на водещите страни да преразпределят властта в такива структури, като МВФ, в полза на развиващите се икономики. Ако банката на БРИКС бъде добре управлявана, тя може да даде полезен принос за световното развитие. Но също така тя може да подкопае световната система от правила, които през последните 70 години донесоха като цяло не малко ползи на държавите БРИКС.

¹ Представлява акроним от имената на английски на Бразилия, Русия, Индия, Китай и Република Южна Африка.

В концептуално отношение все по явно геоикономиката започва да се приема като наука за стратегията за държавно развитие за постигане на глобална или регионална икономическа мощ главно чрез геоикономическите императиви. Така геоикономика се разглежда като съвременна геополитика, формирана под влияние на глобализацията и регионализацията. Фокусирайки се върху стратегии на световната икономическа интеграция и геоикономически прогнози за възможно преобразуване на националното пространство. Геоикономика е продукт на нови знания: тя възниква като оценка на иновациите в разбирането на глобалната трансформация на световната система. По силата на този иновативен компонент прониква геоикономика във всички негови сфери и най-вече в производството, техническите, технологичните и институционалните (функционално и организационно) особености на икономическото развитие. Така се налага и централната геоикономическо тенденция – да се създаде иновативна среда чрез интернационализацията на знания. Та ще характеризира иновативните процеси в света в тясно правилно приведено в съответствие с интернационализацията на знание, те са тясно свързани помежду си и преплетени. Геоикономически подход към анализа на съвременния свят позволява един поглед смени, за да покрие най-сериозните аспекти на света на централното развитие, което предполага ново преразпределение на промишления потенциал на света. Необходимо е обаче страните от БРИКС да си могат да наложат устойчив модел на външно-търговска дейност. При условие, че не успеят да увеличат капацитета си за износ в ключови наукоемките отрасли могат да се окажат в доста трудно положение. Това е така, защото наложеният нов геоикономически подход на съвременната национална държава ориентира страните към целенасочена към външноикономическата дейност. Така в рамките на националното пространство се очертават нови сблъсъци на световната икономическа сцена. В тази посока все по-актуална започва да става необходимостта от силна регионална политика в рамките на националните пространства като фундамент за заявена геоикономическа мощ. На практика регионалното развитие започва все по осезаемо да се очертава като ключов елемент в процеса на функциониране на новият геоикономически свят. Чрез своята функционалност регионалното развитие решава редица проблеми от йерархичен ранг в териториален мащаб на различни нива. Така, че за да очертаем контурите на новите регионални икономически реалности е необходимо да се базираме едновременно на националната мощ, но и на вътрешната сигур-

ност и устойчивост на регионалната икономика базирана пост-индустриалния модел на развитие.

5. Геоикономика или геополитика

През последните години, много изследователи са определили новата рамка на глобалното развитие към държавите корпорации. Такава концепция е в основата на статията и на Едуард Лютвак „От геополитика към геоикономика: логиката на конфликта, модерността и търговията“, публикувана в списание „Национален интерес“ през лятото на 1990 г. Лютвак се противопоставя на геополитиката, с нейния акцент върху използването на военна сила за постигане на целите на външната политика. На практика се извежда геоикономически императив, който цели реализация на политика ориентирани победа в икономическата конкуренция. В Европа, подобна концепция, е активно разработена в Италия от генерал Карло Жан, който публикува в началото на 1991 г., статията „Геоикономическите аспекти: инструменти, стратегия и тактика“, носеща отпечатъка на геополитически конструкции и военно-стратегическо мислене. В теоретичен порядък се използват и геоикономическите инструменти за развитие на геоикономически подход от правителствени агенции на Русия. отдалечи от четенето на обекта в съответствие с идеите на геополитиката и конфликти. На практика Русия е изправена пред възможността нейната икономика да функционира на различни скорости с ясно изразени регионални специфики. Това в перспектива може да доведе до допълнително пространственото локализиране на икономическата активност в пост съветското пространство. От друга страна руската политика се стреми да участва активно в новото глобално разделение на труда и запазването на ролята си на супер сила. Това задава необходимостта от извеждането на геоикономическите проблеми от нов йерархичен ранг. Този процес добива по-реални контури след идването на Владимир Путин на власт. Руската държавност започва да дефинира и използва рационално своите геоикономически предимства чрез руските транснационални компании. Започва и бавен процес на структурирането на фундамента на новия руски национален бизнес. Така започва и се планира приложението на практика в стратегията за външно-търговската идеология на Русия като цяло и в неговите регионални и секторни аспекти.

Можем да отбележим и други проблеми и възможностите за дефиниране на геоикономически и геополитически подходи към проблемите на геоикономиката и геополитиката. Например развитието на концепцията за TLS (транс-

портни и комуникационни системи) и сравнителен анализ на предимствата и недостатъците на ширина системи „Изток-Запад“ и меридианов – „Север-Юг“. Много малка и крехка се оказва визията на светът „PAX Geoikonomikana“. Най-малкото, защото в момента светът става все по неустойчив и се крепи все още на стратегически консенсус и на стабилността на глобалните пазари и решителната намеса на водещите демокрации. Затова днес света няма единен център, а превес има този който използва рационално геоикономическите инструменти за постигане глобални финансови резултати, както и надмощие в технологиите. В този порядък отново се зараждат нови национални и регионални рискове, и за в бъдеще – движението на глобалните финансови процеси и функциониране на системите все повече може да започне да влияе от конюнктурни кризи в нашите общества. В тази посока можем да определим, че светът става все повече геоикономика вместо геополитика. В този свят надмощието е свързано с едновременно прегрупиране на икономическите играчи и въвеждане на най-благоприятни условия за формирането и преразпределение на глобалните икономически ресурси и жизнен стандарт на населението. Този нов подход налага и вграждане на нови тип управление, което можем да наречем авангардно управление. Този тип управление може да се нарече „Неогеоикономически модел“ и в зависимост от региона „Етногеоикономически модел“. Така светът и новата световна система е определена като „икономическа с население зависимо изцяло от световната система, основана на етноикономическото транснационализиране“. Така авангардното управление осмисля научните изследвания свързани с новия модел на геоикономически световен ред, въз основа на което да се създаде баланс на стратегически интереси, но това налага необходимостта от баланс на генериране на стабилност на определени пространства и реформиране на други, което може да формира новите геоикономически зони на влияние, които се стремят да очертаят модел на цивилизационно развитие. Същевременно чрез авангардното управление ще се избегне рискът от сблъсък с други изкуствени модели цивилизационни парадигми за развитие. На практика налагането на нов модел на управление ще създаде необходимата пълнота за оценка протичащите в интензивност процеси под влиянието на определени геоикономически фактори. На практика модернизиранието на управлението, ще изведе нови икономически и технологично-ориентирани иновации за рационалното използване на стратегическото и конкурентно предимство на нови управленски модели базирани на геоикономи-

ческата парадигма. Това налага някои анализатори да разглеждат геоикономическите знания и по-консервативно като модерна геополитика, в която се внедряват нови инструменти и форми под влиянието на глобализацията и регионализацията. Все пак геоикономиката като „нова система на икономическа организация на световната икономика“, „механизми и стратегии за развитието на световната икономическа пространство“, а също и като „наука за стратегията на държавата за развитие за постигане на глобална или регионална икономическа мощ главно чрез икономическия фундамент и инструментариум в пространствен и териториален аспект“.

Заклучение

В заключение можем да подчертаем, че пространственият опит за анализ изисква съответния подход „отвън на вътре“ или от общоевропейските регионални и транснационални мащаби на пространствено развитие към националните и съответно базов анализ на жизнеността на регионалните системи. Така процесите на отварянето на националното географско пространство в социален, икономически, инфраструктурен и културен аспект са в унисон с извеждането на геоикономическата парадигма да преден план. Концепцията – в логиката – идея, която отразява генерализирана форма на обекти и явления от действителността и значителна връзка между тях чрез териториалния план трябва да се извежда, чрез определяне на общи и специфични характеристики. Като източник на знание за регионалните концепции е извеждането на състоянието на територията в съответния порядък. Хетерогенността на територията ни създава различни основания и институционални подходи за анализа на нейната жизненост и възможности за развитие. Ограниченията по отношенията на територията може да се дефинират основно в нейния обхват и подход за анализ. Така територията на регионалните знания може да се разглежда в глобален, наднационален, национален и локален аспект. Така можем да приемем, че геоикономическият свят остава открита арена, в която всичко тепърва предстои.

Литература

1. Бояджиев, В. *Регион, регионализъм, регионална политика в Европейския съюз*. ГСУ. ГГФ. Кн. 2 – География. т. 97. 2004. стр. 189–207.
2. Бъчваров, М. *Геополитика*. изд. Патескон. София. 1999.
3. Бъчваров, М. *Геополитически анализи*. изд. Захари Стоянов. 2001.
4. Бояджиев, В. *Някои особености на стопанското развитие на еврорегионите*. Научни доклади. Китен. 2000. УИ „Св. Кл. Охридски“.

5. Лавров, С. *Структура географской науки: прошл,е и современные позиции*. Г.Л.1987.
6. Лавров, С., Селиверстов, Ю. *Концепция устойчивого развития: стереотипы и реальность (концепция РГО)*. Географические проблемы стратегии устойчивого развития природной среды и общества. РАН. Москва. 1996. стр. 42–47.
7. Машбиц, Я. *Теоретические и методологические вопросы экономической и социальной географии зарубежных стран*. Экономическая и социальная география зарубежных стран. 1980.
8. Машбиц, Я. *Комплексное страноведение*. СГУ. Смоленск. 1998.
9. Машбиц, Я. *Основы страноведения*. Просвещение. Москва. 1999.
10. Саушкин, Ю. *Экономическая география: история, теория, методы, практика*. Мысль. Москва. 1973.
11. Berry, B. Basic patterns of economic development. *Atlas of economic development*. Ginsburg, N. (Editor), Chicago Univ. Press. 1961.
12. Vidal de la Blanche, P. *Principles of human geography*. London. 1926.
13. Bachtler, R. New Dimensions of Regional Policy in Western Europe. Keeting, M., Loughlin, J. (Editors). *The Political Economy of Regionalization*. 1997.
14. Beck, U. *What is Globalization?* Cambridge. 2000.
15. Horvath, G. *Regional policy and development in Eastern Central Europe*. Robert Shuman centre. 2002.

GEO-ECONOMIC IMPERATIVES OF GEOPOLITICAL TURMOIL AT THE VANGUARD MANAGEMENT

Kamen Petrov
University of National and World Economy, Sofia, Bulgaria

Abstract

The report is an attempt to analyze current trends in geo-economic science in the light of advanced management and mapping of new economic realities. Outlines about the postulates of spatial distribution of the productive forces and the development of the operation of the regional systems are presented. In geo-economic order the author has brought certain trends and assumptions, which are important for the development of modern national economy and development of the processes of globalization. Outlined are some views of the author, in contrast to other researchers and analysts, which is a significant contribution to the development of geo-economic ideas and postulates.